

KAPITOLA 2

MAX

Udržet si zdravý rozum není až tak těžké, pokud si zdravý rozum definujete volně.

Jde jen o to, najít jednu stálici, jednu konstantu. Čísla se pro to teoreticky hodila dokonale. Aspoň ze začátku. Jedničku vždy následuje dvojka a po dvojce vždy přijde trojka. Na tom se nikdy nic nezmění. Ovšem když v životě nemáte nic než ta čísla, můžou vám snadno začít unikat. *Vážně* dvojku vždy následuje trojka? A tisíc sedm set šest *vážně* vždy přijde po tisíc sedm set pět?

To je ta potíž s čísly. Jsou příliš nehmotná. Proto jsem začal, myslím, s tou kresbou.

Záměrně říkám s *kresbou*, protože byla pokaždé stejná. Tři tvary, vždy ve stejném uspořádání. A záměrně říkám *myslím*, protože si nemůžu vzpomenout, kdy ani proč jsem je začal kreslit. Víím jenom, že to bylo to jediné, co mým rukám přišlo přirozené.

Možná ty tvary něco znamenaly v nějakém dávném snu. Nebo ve vzpomínce. Obojí mi v tu chvíli připadalo stejně mlhavé.

Ležel jsem na břiše s levou dlaní přitisknutou k chladné mramorové podlaze. Připadal jsem si jako ve vzduchoprázdnu. Slonovinové podlahy, slonovinové zdi, slonovinový strop. Ilyzath je mrtvé místo. Vše je tu prázdné. Vzduch se chvěje zvláštním tichem. Magie, která Ilyzath obestírá, udusí každický zvuk. Až na rytiny nejsou zdi nijak zdobené. Nikde žádná okna. Dokonce ani žádné dveře. Když sem někdo přijde, ve zdi se jednoduše zjeví otvor, který zase zmizí, jakmile není potřeba.

Všudypřítomná bílá mě mučila. Jako by byla tak zářivá a tak temná zároveň, že mě z ní pálily oči. Přesto to bylo pořád lepší než alternativa.

Ve druhé ruce jsem svíral kousek kovu, tak akorát ostrý, aby se jím dalo rýt do kamene. Touhle dobou jsem už Ilyzath znal natolik důvěrně, abych dobře věděl, že jakmile z rytiny spustím oči a pak se na ni znovu podívám, už tam nebude. Ilyzath umí smazat jakékoli stopy, které se po sobě jeho vězňi snaží ve světě zanechat.

Možná to byla jen taková moje malicherná vzpoura.

Ta kresba byla pokaždé stejná. Tři tvary, vždy ve stejném uspořádání. Jeden nedokonalý kruh nalevo, druhý o trochu níž napravo a pod tím levým třetí, poněkud protáhlejší tvar. Dohromady tvořily trojúhelníkovou formaci.

Ze začátku jsem si lámal hlavu s tím, co znamenají. Ale teď myslím, že na tom ani nezáleželo.

Vtom jako by se pohnul vzduch a já ztuhl.

Ten pocit už jsem tou dobou taky znal. Žaludek se mi sevřel hrůzou, což jsem pečlivě ignoroval a dál zíral na rytinu v zemi, i když místnost potemněla.

Nepodívám se tam.

Nepodívám se tam. Prostě ne.

Zátylek se mi orosil potem. Místnost jako by se zahalila do rudé záře. Najednou jsem uslyšel nepřirozeně hlasité praskání ohně.